

bejdets Gang, og da de erklærede lige over for Biskop Sthyr, at det skulde nok gaa, og at der ikke blev Tale om Overskridelse, erhvervet sig en anden og sikker Opfattelse af, at Opgaven da alligevel var løselig? Nej, det havde de slet ingen Anelse om. De havde i Virkeligheden ikke Spor af Overslag at gaa efter. Der foreligger et saakaldet Overslag, et samlet Overslag, det eneste, der foreligger i denne Sag, men det er det løseste af alt. Det er jo ingenlunde saaledes, at Byggearbejde efterhaanden blev dyrere, og derfor kunde Overslagets Summe efterhaanden ikke holde Stik og maatte overskrides. Nej, det hele Overslag og alle dets Tal gøre — som det udtales i Beretningen fra de to Medlemmer af Finansudvalget — et fuldstændigt improviseret Indtryk. Det er saa improviseret og saa løst, at man ikke en Gang i dette Overslag husker, hvad Købesummen er for Ejendommen, og det er dog en Udgift, hvor man havde let ved at anføre det rette Tal. Summen var 115,000 Kr. paa nogle hundrede Kroner nær, men i dette Hovedoverslag hedder det: „at Grunden har, saa vidt mig bekendt, kostet 125,000 Kr.“ Der er ikke en Gang Spørgsmaal om Overslag for Ingeniørarbejdet, som Arkitekten dog ikke kunde udføre. Arkitekten, som jo slet ikke kan være sagkyndig paa det Omraade, har sat en Sum, som det snart viste sig var fuldstændig hen i Vejret. Under Byggearbejdets videre Gang viser det sig da ogsaa, at Arkitekten slet ikke husker sit Overslag mere. Der er f. Eks. Skolehjemmet, som efter Overslaget skulde koste 164,900 Kr., medens det senere efter Entreprenørernes Tilbudsummer viste sig at blive 285,375 Kr. Men Arkitekten husker ikke et Øjeblik paa, at det er helt anderledes end Overslaget, han erklærer selv til Kultusministeriet, at disse Tilbud er meget billige, hvad de sikkert ogsaa ere, men det er bare omtrent dobbelt saa højt som hans eget Overslag. Det Overslag, der her foreligger, kan kun betragtes som noget aldeles løst og improviseret. Men der er det saa, at man maa lægge Ansvar paa den daværende Kultusminister, fordi han har ladet sig nøje med et saadant Overslag. Den ærede Minister udtalte, at Biskop Sthyr kunde ikke vente med at lade Arbejdet paabegynde, indtil der forelaa et samlet Tilbud paa den hele samlede Entreprise. Men det behøvedes heller ikke, det vilde have været upraktisk paa en Gang at udbyde samtlige Bygninger til Opførelse, men hvad man skulde have forlangt, det

var, at der forelaa et samlet Overslag — det er noget ganske andet — et Overslag, som virkelig var udarbejdet og gennemarbejdet af den bygningskyndige Arkitekt, af Ingeniøren og af Direktionen. Saa kunde denne sige: her er vort Overslag, her er vor Plan, og hvis der ikke forekommer ganske særlige Omstændigheder, saa kan det bygges for den og den Pris. Det var det, den daværende Kultusminister burde have forlangt, og det er der, hans store Ansvar ligger, at han lod dem bygge og lod dem begynde, uden at et saadant forelaa, hvorefter det senere hagtede med Erklæringer om, at Keller var gaaet ind paa det, fordi han ikke havde haft Tid til at konferere med Klein, og Klein var gaaet ind paa det, fordi han ikke havde haft Tid til at konferere med Keller. Det var dette Krav, den daværende Kultusminister absolut skulde have stillet og fordret opfyldt, før de begyndte, og det er saa meget mærkeligere, at den daværende Kultusminister ikke tænkte sig eller erindrede, at dette var hans vigtigste Pligt i denne Sag, eftersom han jo var Biskop, og som Biskop har han kendt det Ord, der staaar skrevet hos Lukas i det 14de Kapitel, 27de Vers og videre — et Ord, som ogsaa den højtærede nuværende Kultusminister kender: „Thi hvo iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sætter sig ikke først hen og beregner Bekostningen, om han har, hvad der hører til at fuldføre det, at ikke, naar han faar lagt Grundvolden og ej kan fuldende det, alle skulle spotte ham og sige: dette Menneske begyndte at bygge og kunde ikke fuldende det.“ Det er jo i Virkeligheden saaledes, den daværende Kultusminister, Direktion og Arkitekt have baaret sig ad.

Meyer: Til de Betragtninger, som to ærede foregaaende Talere ere fremkomne med, kan jeg selvfølgelig ganske slutte mig. Det er ganske sikkert, at den Kritik, der rettes mod de Overskridelser, der have fundet Sted, og det hele Arbejde, der har været udført paa Bregninge, er vel fortjent, og der er saa meget mere Grund for de Medlemmer i denne Sal, der sidde i vedkommende Udvalg, til at udtale sig herom, som vi alle ere gaaede ud fra den Forudsætning, at naar vi fik en bestemt Erklæring fra den daværende Kultusminister, maatte man være fuldstændig beroliget med Hensyn til, hvorvidt den Sum, der var bevilget, maatte siges at være tilstrækkelig eller ikke. Det er meget beklageligt, naar man bagefter erfarer, at netop det, man vilde undgaa, trænger en ind paa